

ת"פ 16311/10/21 - מדינת ישראל נגד עלאא אל דין ח'לף אללה

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 16311-10-21 מדינת ישראל נ' ח'לף אללה

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד המאשימה

עלאא אל דין ח'לף אללה
הנאשם

גזר דין

כתבי האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת פריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ובעבירת גניבה מרכב, לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, בין התאריכים 11.11.19-12.11.19 התפרץ הנאשם לרכב שחנה בעיר נהריה בכך שניפץ את שמשת חלון הרכב וגנב ממנו משקפי שמש בשווי 2,000 ₪ וכסף מזומן בסך 2,750 ₪ (להלן - התיק העיקרי).

2. הנאשם ביקש לצרף תיק נוסף (ת"פ 24826-10-22) בו הודה והורשע בעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. כתב האישום מתאר כי ביום 22.11.21 בשעות הערב נכנס הנאשם למטע חקלאי ונטל ממנו 23.5 ק"ג אבוקדו בשווי מוערך של כ-120 ₪. את הרכוש הגנוב הכניס לשני דליים שהביא עמו (להלן - תיק הצירוף).

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הגישה טיעון כתוב וכן הוסיפה טיעון על פה. הודגשו נסיבות ביצוע העבירות וכן הערכים המוגנים שנפגעו, הגושה פסיקה ונטען כי המתחם בתיק העיקרי נע בין שישה חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר ובתיק הצירוף בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל. כן צוין שמדובר בנאשם שלחובתו עבר פלילי מכביד, הוא ריצה בעבר מאסרים בכליאה ותלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה. לאור כך, ובהיעדר סיכויי שיקום, עתרה המאשימה למקם את עונשו בחלקו האמצעי-עליון של המתחם, להורות על הפעלת המאסר המותנה במצטבר וכן להטיל ענישה נלווית בדמות פסילת רישיון, פיצוי, קנס והתחייבות.

4. ב"כ הנאשם ציין כי העבירה בתיק העיקרי בוצעה בשנת 2019 וכי כתב האישום הוגש בשיהוי באופן שגרם
עמוד 1

לו נזק שכן יכול היה לצרפו לתיק קודם בו נידון למאסר. ביחס לתיק הצירוף נטען כי מדובר בעבירה ברף נמוך של חומרה ואף שווי הרכוש הגנוב נמוך מאוד. לאור כך טען הסנגור למתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. ביחס לנסיבות האישיות נטען שמדובר בנאשם דל הסובל מהתמכרות לאלכוהול וכן ממצב נפשי שבגיניו הופסקו בעבר שני הליכים. לאור כך עתר הסנגור להטיל עונש מאסר כולל שלא יחרוג מאורכו של המאסר המותנה (שלושה חודשי מאסר) וביקש להימנע מקנס בשל מצב כלכלי רעוע.

5. הנאשם בדברו האחרון קיבל אחריות על מעשיו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

6. כאמור, הנאשם הורשע בשני כתבי אישום נפרדים ובנסיבות העניין מובן שיש לקבוע שני מתחמי ענישה. מדובר בעבירות שונות, שבוצעו בהפרשי זמן ניכרים, במקומות שונים וכלפי מתלוננים שונים באופן שאין ביניהן כל קשר וממילא שלא קשר הדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014)). עם זאת, אבהיר כבר עתה שבכוונתי להטיל (כפי שאף ביקשו הצדדים) עונש אחד בגין שני האירועים, שכן ענישה נפרדת נראית בעיני מלאכותית והיא תהא בבחינת התחשבנות מחמירה מידי עם הנאשם.

7. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם שמירה על רכוש הציבור, בטחונו ופרטיותו. ביחס לעבירה בתיק הצירוף, יש להדגיש כי גניבה חקלאית פוגעת במקור פרנסתם של החקלאים, גורמת לעוגמת נפש ונזקים כספיים משמעותיים הן לחקלאים הנפגעים ישירות מהמעשים והן לשאר החקלאים הנאלצים להשקיע סכומי עתק במיגון ובאבטחה, שאחרת פרי עמלם ירד לטמיון (כן ראו בנושא זה בש"פ 1248/21 סלאמה אבו סבילה נ' מדינת ישראל (24.2.2021); רע"פ 1142/22 שאדי חדאד נ' מדינת ישראל (24.2.2022)). עם זאת, במקרה זה הגניבה היא בערך הנמוך מ-1000 ₪ ולכן לא יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 384א(2) לחוק העונשין אלא גניבה רגילה, כך שהפגיעה בערכים המוגנים היא בהתאם.

8. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות הרי שמדובר בפריצה אלימה יחסית לרכב שכללה ניפוץ שמש. ביחס לשווי הגניבה, הרי שהוא אינו מבוטל והרכוש לא הושב. ביחס לעבירה בתיק הצירוף, אזי הנאשם הגיע למקום עם שני דליים, עובדה המתיישבת עם תכנון מוקדם. עם זאת, שווי הגניבה נמוך והוערך בכ-120 ₪ בלבד. כן אציין שלא יוחסה לנאשם במקרה זה הסגת גבול.

9. נקודה נוספת הראויה להתייחסות היא מצבו הנפשי של הנאשם. הסנגור הגיש מסמכים רפואיים (ענ/1) וביקש להביא בחשבון בקביעת המתחם את מצבו הנפשי של הנאשם. מהמסמכים עולה שהנאשם אושפז מספר פעמים בעבר במחלקה פסיכיאטרית בשל מצבים פסיכוסטיים פעילים, ואובחן כלוקה בסכיזופרניה עם התמכרות מסיבית ומתמשכת לסמי רחוב מסוגים שונים. אכן, לעיתים מצב נפשי יהיה נתון רלוונטי לצורך קביעת המתחם (סעיף 40ט(6)+(7) לחוק העונשין), אולם במקרה זה, בו לא הוגשה חוות דעת ולא נטענו טענות קונקרטיות בנושא, אלא

כלליות בלבד, דעתי היא שראוי להביאו בחשבון בתוך המתחם ולא לעצם קביעתו.

10. **מדיניות הענישה:** לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם אפנה לפסקי דין הבאים, בשינויים המחויבים: רע"פ 2020/23 **אורי סוויסה נ' מדינת ישראל** (12.3.2023), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע עם אחרים בשני כתב אישום בעבירות התפרצות לשני רכבים, גניבה והונאה בכרטיסי חיוב ונידון לשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. ערעוריו נדחו; עפ"ג 37300-11-22 **מחמד סלים נ' מדינת ישראל** (27.12.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה מרכב ונידון למאסר בפועל למשך חודש ויום (בשל סירובו לבצע עבודות שירות). ערעורו נדחה ונקבע כי "העונש שנגזר על המערער הוא עונש מקל בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון אלו בהן הורשע המערער"; עפ"ג 21674-08-19 **הייב נ' מדינת ישראל** (23.10.2019), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בשלושה אירועי פריצה לרכב וגניבה, ועבירות נוספות, ונידון ל-8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי; עפ"ג 53546-02-19 **בוחבוט נ' מדינת ישראל** (22.5.2019), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע באירוע אחד של פריצה לרכב, גניבה מרכב וחבלה במזיד לרכב ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, קנס, פיצוי ופסילה בפועל; עפ"ג 67541-08-21 **גינת נ' מדינת ישראל** (17.2.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות גניבה חקלאית בצוותא, הסגת גבול והיזק לרכוש במזיד, בכך שיחד עם אחר נכנס למטע מגודר וגנב עשרות קילוגרמים של אננס. הנאשם נידון בתחילה לשישה חודשי מאסר בפועל. ערעורו התקבל ונקבע כי עונש המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע כי ההקלה מתבקשת בשל נסיבות מיוחדות הקשורות במצבו של הנאשם על אף "שהעונש שנגזר על המערער אינו חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת ולא נפלה בגזר הדין טעות מהותית"; עפ"ג 9228-08-20 **עורוא עלי נ' מדינת ישראל** (22.10.2020), בו התקבל ערעור נאשם שהורשע יחד עם אחרים בעבירות גניבה חקלאית של כ-300 ק"ג אבוקדו בשווי של כ-3,000 ₪ והסגת גבול ועונשו הוקל לשישה חודשי עבודות שירות.

11. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא התיק העיקרי נע בין עונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל; ואילו מתחם העונש ההולם את העבירה מושא תיק הצירוף נע ביןמאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לשאת בעבודות שירות.

קביעת עונשו של הנאשם

12. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחמי הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי השיקום של הנאשם, לא התבקש תסקיר ואכן לא מצאתי הצדקה לחריגה לקולה ממתחם הענישה.

13. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו בשני כתבי האישום, קבלת האחריות והבעת החרטה. לכך יש להוסיף, כאמור, את מצבו הנפשי כעולה מהמסמכים ואת דלותו הכוללת כפי שתיאר הסנגור וכפי שניתן היה להתרשם במהלך הדיונים. מנגד, לא ניתן להתעלם מעברו הפלילי המכביד יחסית, אם כי כפי שציינה ההגנה, למעט ההרשעה מושא התנאי, לא הסתבך הנאשם בפלילים כשבע שנים.

14. הבאתי עוד בחשבון את השיהוי שבהגשת כתב האישום בתיק בעיקרי. העבירות בוצעו בחודש נובמבר 2019

בעוד שכתב האישום הוגש בחודש אוקטובר 2021. מדובר בשיהוי משמעותי מאוד ואין בהסברי המאשימה להניח את הדעת בנושא ומכאן שהוא חייב לקבל את ביטויי בשאלת העונש (סעיף 40יא'(10) לחוק העונשין; רע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' יוסף ורדי** (31.10.2018); פסקה 109 לפסק דינו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מלצר). אציין כי בפסיקה נקבע גם ששיהוי משמעותי עשוי להביא במקרים מיוחדים אף להימנעות מהטלת עונש מאסר, מקום בו אפשר והיה מקום להטילו אלמלא השיהוי (ע"פ 8421/12 **ינון בן חיים נ' מדינת ישראל** (29.9.2013); ע"פ 5822/08 **טריטל נ' מדינת ישראל**, פסקה 37(12.3.2009)). במקרה זה, השיהוי פגע בנאשם בכך שלא אפשר לו לצרף תיק זה לתיק אחר בגינו נשפט לעונש מאסר (ביום 15.7.21) ויש אפוא לשאוף להטיל כעת עונש אשר יחד עם העונש הקודם לא יחרוג מזה שסביר שהיה מוטל לו צורף התיק. משכך, העונש ייקבע קרוב לתחתית המתחם.

15. העונש הראוי אפוא הוא עונש מאסר ולכך אף עתר הסנגור אם כי ביקש שהמאסר המותנה, שהוא בר הפעלה בגין ההרשעה בתיק הצירוף, יופעל בחופף לעונש שיוטל בתיקים אלו. כידוע, בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, הכלל הוא שמאסר מותנה יש להפעיל במצטבר, אלא בהינתן טעמים מיוחדים המצדיקים קביעה שונה (10173/16 **מדינת ישראל נ' תמיר טאהא** (14.2.2017)). כאן המקום להדגיש כי הכלל שבסעיף 58 הנ"ל יפה רק לעניין העונש המוטל על העבירה "הנוספת" היינו זו המפעילה את התנאי (בענייננו - תיק הצירוף) ואילו ביחס לעבירה מושא התיק העיקרי (שאינה מפעילה את התנאי) הוא אינו חל. לכאורה היה מקום אפוא להחיל את סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין העוסק ביחס שבין עונשים נפרדים המוטלים על עבירות שנקבעו בעניינן מתחמים שונים, ואולם, לאור כך שבכוונתי להטיל עונש כולל על כל העבירות בהן הורשע הנאשם ולא עונשים נפרדים (ראו סעיף 6 לעיל), אין תחולה ישירה לסעיף 40ג(ב) הנ"ל, אך הדברים נאמרו לצורך ההבנה שיש מקום להחיל את ברירת המחדל שבסעיף 58 לחוק העונשין תוך הכרה בכך שרק עבירה אחת מפעילה את התנאי (והיא עבירה שנעברה בנסיבות קלות יחסית), ואילו ביחס לעבירה הנוספת, שהיא חמורה יותר ולכן מטבע הדברים משקלה בענישה הכוללת רב יותר, חל כלל שונה ובכל מקרה לא קיימת בענייני ברירת מחדל סטטוטורית של צבירה.

16. וכעת לגופם של דברים. לדידי, במקרה זה מתקיימים נימוקים המצדיקים חפיפת המאסר המותנה לעונש הכולל שיוטל בגין שני האירועים בהם הורשע הנאשם. כפי שצוין לעיל, העבירה המפעילה את המאסר המותנה היא קלה יחסית ומדובר בגניבה בשווי של ₪ 120 בלבד. נתון זה תומך בהפעלה בחופף. לכך יש להוסיף את השיהוי בהגשת כתב האישום העיקרי שאף הוא נתון התומך בחפיפה. כמו כן, סביר ששיהוי זה גרם לנאשם נזק בכך שנמנעה ממנו האפשרות לצרפו להליך הקודם בו נידון לעונש מאסר. כמו כן, לו צורף התיק העיקרי להליך הקודם, היה הנאשם נשפט כיום על התיק המצורף לבדו ולאור מהות העבירה ושווי הרכוש הנמוך, אפשר שהיו בידו כלים רבים יותר להימנע מהפעלת המאסר המותנה, וזאת ביחס למצב בו הוא נתון כיום. שילוב כלל נתונים אלו מצדיק לדידי חפיפה של המאסר המותנה לעונש הכולל שיוטל. לאיזון, יוטל פיצוי ומאסר מותנה מרתיע.

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר.

ב. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בן שלושה חודשים מת"פ 33564-02-21 (גזר הדין מיום

עמוד 4

15.7.21) וזאת באופן חופף לעונש המאסר אותו הטלתי.

ג. **סה"כ יישא הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל.**

ד. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת רכוש למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ה. פיצוי למתלונן בתיק העיקרי, ע"ת מס' 1, בסך 3,500 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.24 ובכל 1 לחודש לאחרי. לא ישולם אחד התשלומים או יותר במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

ו. בשל מצבו הכלכלי הנטען של הנאשם ותקופת המאסר אני נמנע מהטלת קנס.

הודעת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ג, 10 יולי 2023, במעמד הצדדים.